

щенницы, миряните говорятъ по мѣждъ си тъй:
 “Видишь ли попъ съ разрошавена косъ,
 съ уплесканы дрѣхы и съ кірліва камі-
 лавка, ты знай, чи той освѣтъ единъ кір-
 лівъ трѣбникъ на-дали ще има и на-
 дали ще можеш да четеш на другъ книгъ.”

(вжд. въ 1870-та год. Лѣтострѣйн. кал., стр. 177.)

Това ни е ли срамота за насъ отъ хората?
 Ющи и отъ Бога не е ли грѣхота? Който говори
 за тѣквизитъ мързеливы священницы чрезъ проро-
 ка Исаіа; И Който ги нарича неразбѣрни слѣпцы,
 та дѣла: “Всичкитѣ са безъ разбѣвяване,
 всичките са нѣми кѣчита, които не могатъ
 да лавтъ, които сѣнѣватъ, лежатъ, и обы-
 чатъ да дрѣматъ. Ёй кѣчита гортановѣсиви
 които не познаватъ ситостъ! Ёй пасти-
 ри които не познаватъ разбѣмъ! Всички-
 те са обърнати къмъ пѣхтътъ си, всякой
 на отечеството си за печалбата си.”

(Исаіа 56, 10—11). Нѣка прочее отъ тѣкъ ясно прие-
 мнимъ нѣй всички священницы заспали и кодрѣ
 тажастѣта си, предъ Божіето Величіе;—и предъ
 правѣдніа Неговъ сѣдѣ. —Яко останемъ надирѣ отъ
 изпълненіето, на Неговытъ Ев. Заповѣди срѣщѣ
 Священничеството. Въ което можимъ на предна,
 чрезъ самыя прочитъ. Богъ, оставя чинака да са
 ѹсѣди пѣрво отъ челоуѣкытъ на тозы свѣтъ по
 връхно, и послѣ въ вѣдѣщія да са ѹсѣди пѣкъ
 отъ Него смѣртно.—Челоуѣкытъ почти наченаха да
 сѣдѣтъ насъ священникытъ за тозы нашъ порокъ,
 —и ако не са поправимъ, вѣдѣщимъ осѣжданіето